

V SLIKARSKEM OPUSU

Brigite Požegar Mulej je osrednje mesto dodeljeno krajinskim podobam oziroma pejzažu, tihožitjem in drugim motivom iz realističnega likovnega repertoarja. Slikarko ne zanima izumljanje novih likovnih organizmov, toda ob detajlnem pogledu na njene pretehtano naslikane kompozicije v tehniki oljnega slikarstva na platno se soočimo z zanimivim slikarskim postopkom. Motivi so oblikovani iz prepleta drobnih nanosov barve, ki se medsebojno povezujejo v enakomernem ritmu, čeprav se spreminja njihova smer in gostota. Slikarki je na ta način uspelo poustvariti barvno-svetlobno vrenje, v svetlobi raztapljajoče oblike in hitre senčne prehode, ki so prisotni pri dobršnem delu njenih najljubših motivov, zlasti pri gozdnih in rečnih krajinah. Slikarska transpozicija motiva je torej suverena, včasih bolj kot od realističnih pristopov odvisna od obvladovanja slikarske tehnike, ki bi jo bilo mogoče uporabiti tudi za druge slogovne pristope, ne nazadnje pa tudi za oblikovanje abstraktnih podob, na katere nas spominjajo posamezni segmenti slik Brigite Požegar.

Žlahтна likovna tehnika, ki, kot je veljalo stoletja dolgo, temelji izključno na s čopičem in barvami obdelani slikarski površini, se pri Brigiti Požegar Mulej povezuje s poglobljenim, čustvenim odnosom do izbranega motiva. Slikarka namreč najpogosteje slika krajinske prizore iz bližine lastnega doma in na ta način opozarja na vpetost v okolje, v katerem živi.

Damir Globočnik

Avtoportret, olje, platno, 90,5 x 71 cm

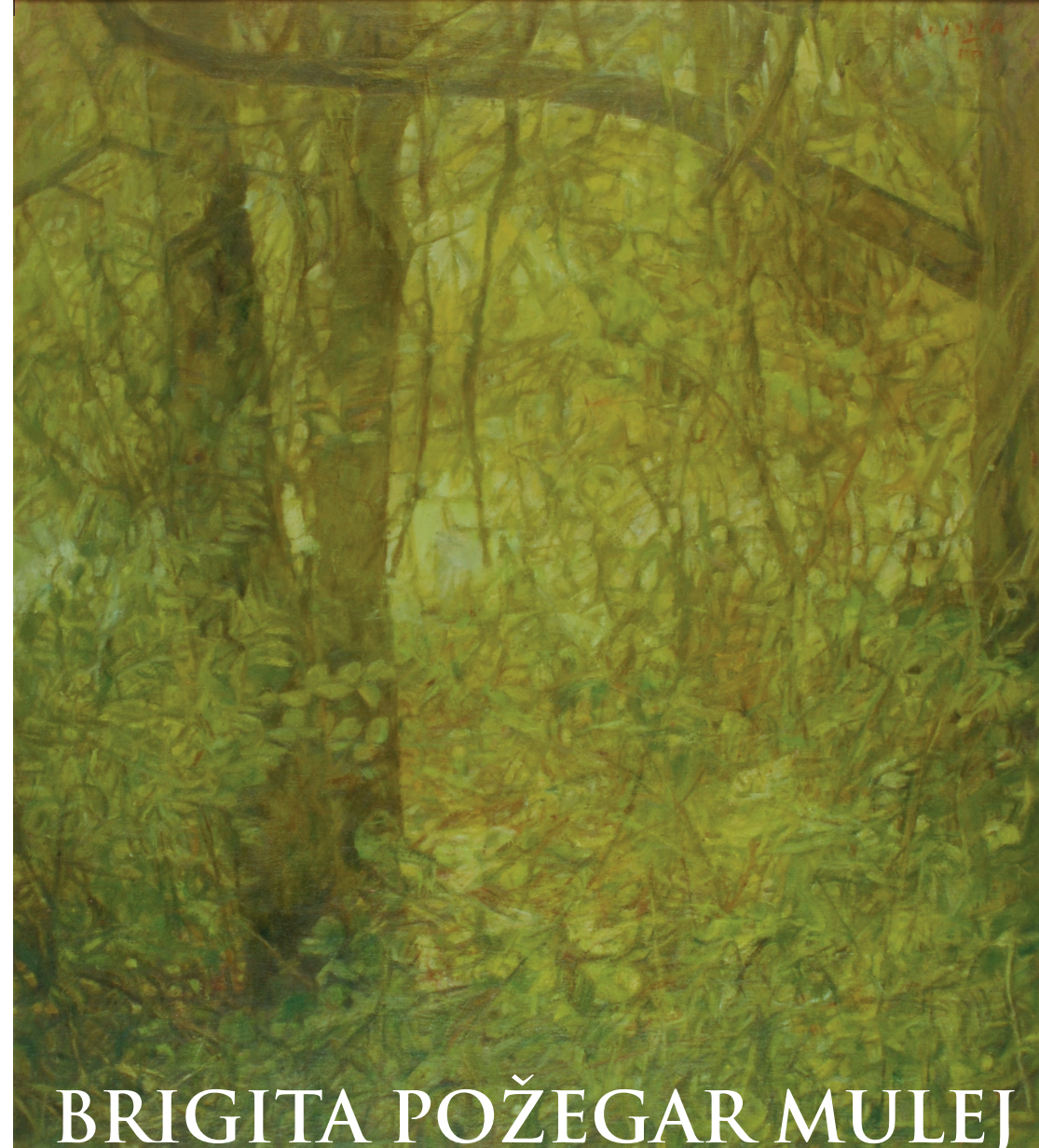
GORENJSKI
MUZEJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Kolofon:
BRIGITA POŽEGAR MULEJ - Slike / Pregledna razstava
avgust/september 2014 / Galerija v Prešernovi hiši v Kranju
Izdal: Gorenjski muzej
Za Gorenjski muzej odgovarja: mag. Marjana Žibert, v. d. direktorica
Gorenjski muzej, Tomšičeva 42, 4000 Kranj, www.gorenjski-muzej.si
Priprava razstave, besedila: Brigita Požegar Mulej, ddr. Damir Globočnik
Fotografija: Boštjan Gunčar, Oblikovanje: Barbara Bogataj Kokalj
Tisk: Pro grafika d. o. o., Naklada: 500 izvodov
Kranj, avgust 2014

Ob vodi, olje, platno, 100 x 90 cm

BRIGITA POŽEGAR MULEJ SLIKE

GORENJSKI
MUZEJ

PREGLEDNA RAZSTAVA
AVGUST/SEPTEMBER 2014
GALERIJA V PREŠERNOVI HIŠI V KRANJU

BRIGITA POŽEGAR MULEJ

je bila rojena leta 1955 v Mariboru, kjer je končala gimnazijo. Leta 1979 je diplomirala na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani, leta 1981 pa na slikarskem oddelku Akademije za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je dve leti kasneje končala še specialistični študij pri profesorju Gustavu Gnamušu. 1983 je prejela študentsko Prešernovo nagrado s področja slikarstva.

V študentskih letih je razstavljala v Mariboru (Salon Rotovž), Jesenicah (Mestna občina), Ivanjici (razstava študentov jugo-slovanskih akademij), v Ljubljani (ŠKUC).

Kot svobodna slikarka živi in dela v Radovljici. Za sabo ima blizu sto samostojnih razstav, doma in v tujini.

Samostojne razstave (izbor)

1985 Beljak: Caffee Kandis
1985 Osoje: festival Karintische Sommer
1987 Kleinkirchheim
1988 Radovljica: pregledna razstava v Šivčevi hiši
1988 Ljubljana: pregledna razstava na Inštitutu Jožefa Štefana
1995 Ljubljana: pregledna razstava na Inštitutu Jožefa Štefana
2002 Radovljica: pregledna razstava v Šivčevi hiši
2002 Kranj: pregledna razstava v Gorenjskem muzeju
2004 Jesenice: Kosova graščina
2004 Ljubljana: Vodnikova domačija
2006 Kranj: Mala galerija
2007 Ljubljana: Galerija Trg 3
2009 Ljubljana: Galerija ARS

Od leta 1992 prireja skoraj vsako leto otvoritev svoje razstave v domači hišni galeriji, včasih pa se ji s svojimi deli pridružijo tudi udeleženci njene slikarske šole.

Vhod v gozd, olje, platno, 91 x 126 cm

Volk, olje, platno, 60 x 85 cm

Poletna krajina, olje, platno, 60 x 85 cm

Jesenska Sava, olje, platno, 70 x 100 cm

SLIKARSTVO GOZDA

PO FIGURALNI-ANTROPOCENTRIČNI FAZI

Svojo slikarsko pot sem začela že zelo zgodaj, zato je v gimnazijskih letih že kazala izrazite poteze, osredotočene okrog človeške figure. Zaradi opaženega talenta sem že v tistem času začela samostojno razstavljati. Vendar pa svoje velike želje čisto iz otroških let, da grem takoj po slikarski poti, po končani gimnaziji nisem mogla realizirati, ker nisem imela za to nobenega zaledja. Namesto na ALU sem najprej na FF študirala svetovno književnost, da bi bila vsaj blizu umetnosti. Odtujitev od lastnih primarnih hotenj je bila prevelika in me je stala zdravja, ki se mi je vrnilo takoj po tem, ko sem tri leta kasneje vpisala še študij slikarstva na ALU. Filozofija umetnosti, oz. fenomenologija umetnosti, je bila na oddelku za svetovno književnost predvsem zaradi figure profesorja Dušana Pirjevca mnogo bolj tehtna in fundamentalna kot na ALU. Njegova opozarjanja na sklop filozofije grških predsokratikov so mi tako nudila zadostno podporo, da sem lahko kasneje še na slikarski specialki reflektirala svoje mesto med sovrstniki na šoli, ki so večinoma precej naivno in nekritično sledili sodobnim svetovnim slikarskim tokovom, česar moja trmasta natura ni mogla razumeti. Čas je bil takrat odprt v abstrakcijo, katere najvitalnejša faza je bila po

mojem mnenju že v zatonu. Kazala se je *nova podoba*. Slediti tem trendom je pomenilo biti mnogo enostavneje na sceni, kot če si sledil nečemu resnično svojemu in bil izven vseh predalčkov.

Po svoje sem poskušala razumeti funkcijo abstraktnega slikarstva. Občudovala sem primere zgodnjih abstrakcionistov, katerih slike so včasih še vsebovale spomine na razne dele krajin. Ko se mi je po hudi krizi figuralna slika v kratkem, a zame zelo napornem času razprla v skoraj abstraktno polje, je stroka menila, da se bom obrnila v to smer. Vendar pa se je v tisti slikarski mrežasti zasnovi (skoraj nič slik mi ni ostalo za dokumentacijo) že zaznavala nekakšna kozmogonska krajina. Slikarsko polje se mi je začelo kazati tako produktivno in odprto, kot še nikdar prej.

Do prave polnosti sem ga nasičila šele veliko kasneje. Tista skoraj abstraktna kozmogonska krajina, ki je po svoje skušala zaobseči vse topose, me ni mogla odrešiti velikega nemira in trpljenja, celo tesnobe ob njenem slikanju. Dokaj hitro sem začela vanjo iz velike notranje potrebe vseljevati odseve drevesnih krošenj, šopov

trave globoko zelenih tonov, ki sem jih nosila v spominu še iz otroštva, ko sem kot predmestni otrok tako potrebovala počitnice pri stari mami in teti v Halozah. To deželsko arhaiko nosim še zdaj v sebi. Zato sem, ko sem se preselila na Gorenjsko, v sebi dolgo brisala poglede na neporaščena pobočja gora na obrobju našega doma. In njihov čar sprejela mnogo kasneje.

Verjetno si umetnik ne more določati svoje ustvarjalne poti togo vnaprej, ker prihaja v njegovem življenju do momentov, ki lahko zanihajo njeno linijo. Vendar sem zaenkrat tako nasičena z vtisi iz mojega neposrednega okolja, ki ga čutim kot nekakšno arhetipsko, poleg tega pa še srednjeevropsko krajino, da komaj zmorem realizirati vse slike, ki jih nosim v sebi.

Vse se nanašajo na uresničevanje mojega osnovnega slikarskega nagiba, ki mu očitno sledim že čisto iz svoje mladosti, ko me je že tako močno pritegovala zelena barva. Bilo je to pred zelenimi gibanji. Nič od aktualnih zunanjih gibanj mi je ni narekovalo.

Največjo možno prostorsko kompleksnost, ki jo zame predstavlja gozd, je slikarsko skrajno naporno obvladovati, je pa prelepo. Gozd je arhetipski, neselekcioniран prostor, ki tukaj in zdaj, konkretno kaže stanje polne, čim manj načete človeške narave in samo taka se lahko veže nanj. Svojega slikarstva si nisem izbirala sama, nekako sem bila izbrana zanj. Verjetno pa predstavlja moj odgovor na stanje moderne, abstraktne umetnosti, ki se je uresničevala iz ukinjanja referenc na konkretno zunanjo pojavnost. Meni sami predstavlja slikanje gozda v vsej njegovi prostorski prepletenosti možnost doživljanja čistega sublimnega, za kar si je in si prizadeva abstraktna umetnost. Največkrat si ga želim videti nedotaknjene od človeške figure. Če pa jo že umeščam vanj, je največkrat to moja avtoportretna. Predstavlja mi poligon za prikazovanje prepletanja telesa z okolico trav, krošenj, ki so mi pri slikanju enako pomembne, kot akt sam, saj je samo tako lahko točno umeščen v okolje.

Brigita Požegar Mulej